

вършването на грях от хайдутите. Този грях мотивира престоя им в затворено междинно пространство, а опрощението му-излизането им от него. В контекста на това опрощение може да се разчете и идеята за опрощение-почистване на хайдутите заради контактите им в света на отвъдното с оглед обезпечаването предстоящия им преход към друг статус. Влизането вътре в затворено пространство, престоят там, съпроводен от конкретни действия и излизането е „процедурата“ на този преход. Освен това реализирането ѝ в точно определено календарно време е семантично обвързано с обозначаването на края на годишния хайдушки цикъл, което всъщност може да се определи като основна идея в сюжетите с разгледания мотив.

Възможно е в мотивите за „ставането“ на хайдушката дружина, началото на годишния хайдушки цикъл и неговият край, обозначени чрез мотивите хайдушка сватба и заключените хайдутини да се „разчете“ поетичен вариант на реликти от посвещение, конкретизиран в посвещение в хайдутство като символичен образ на воинство.

В този смисъл искам да се спра на още един текст, в който е налице своеобразен престой на хайдутин в затворено пространство и който в голяма степен е показателен за семантиката на хайдушкия цикъл.⁴⁶ Основният образ е на конкретна историческа личност-Иванчо Нончев от Котел-четник в четата на Хаджи Димитър.⁴⁷ Текстът е много кратък и обяснява участието на местния герой в дружината на прочутия войвода. Но за разлика от известните в хайдушкия фолклор начини за придобиване на хайдушки статус и включване в хайдушката дружина тук това се осъществява необичайно. С оглед добиване на по-пълна представа за това тук ще направя едно изключение от възприетия принцип и ще цитирам целия текст:

Че са Иванчо загуби,
Иванчо Нончев от Котел
в Плаково и балканите
из Тичанските лонгози,
мряна го ѝ риба глътнала,
пък го ѝ на Вида блъвнала,